

EMMA
LINCKX

Mijn
lieve
lijf

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Alle verhalen in dit boek zijn waargebeurd.
Sommige namen en plaatsen zijn gewijzigd om privacyredenen.

HOOFDSTUK 1

GEWOON

Vanaf nu probeer ik niet meer te oordelen. Begrijp me niet verkeerd: ik verbaas en verwonder me nog elke dag, maar een oordeel vellen doe ik alvast nooit meer. Vooroordelen zitten in de mens ingebakken. Ik was ook zo, ik geef het toe. In het leven rondom de kerktoren dat tot voor kort mijn wereld was, is nu eenmaal geen ruimte voor meer dan alleen dat wat je kent.

Ik wist niet veel, dat is nu wel duidelijk. Dat besef kwam overigens pas toen ik na de scheiding van mijn jeugdliefde Dieter in de wereld van datingapps terecht kwam. Ik kende mezelf niet, maar ook de mannen met wie ik afsprak bleken geen idee te hebben. Ze hadden nietsvermoedend een match met een onschuldig ogende, brave kleuterjuf die uiteindelijk heel wat meer in haar mars bleek te hebben dan ze in hun stoutste dromen hadden kunnen denken. Hoe vaak ik wel niet van mijn dates gehoord heb: 'Maar Emma toch, wat jij wilt en wat jij doet had ik nooit van een kleuterjuf verwacht.' Ik ook niet trouwens, omdat ik toen nog niet wist wat ik nu wel weet.

Het verhaal van mijn leven is niet veel anders dan dat van duizenden andere Vlaamse vrouwen. Althans tot mijn 37^e, een maand of vijf nadat Dieter en ik na een huwelijk van twaalf jaar en twee kinderen verder in volledige harmonie uit elkaar zijn gegaan. We regelde co-ouderschap waarbij de kinderen in ons huis in hun vertrouwde dorp konden blijven en mijn ex en ik week-op week-af bij hen introkken. Boven alles wilden

we voorkomen dat onze zoons de dupe werden van ons falen om bij elkaar te blijven. Voor zover dat al mogelijk is, natuurlijk.

En dan, toen de gemoederen bedaard waren en alles min of meer in rustig vaarwater was terechtgekomen, nam ik met volle overtuiging het besluit een voor mij totaal onbekend en spannend avontuur aan te gaan. Ik wilde het grijs van me afschudden, ik wilde voelen, ik wilde leven. Om dat te begrijpen, zal ik je eerst wat over mijn leven vertellen.

Ik was een gewoon meisje, niet groot, niet klein, gewoon gemiddeld. Een paar blauwe kijkers en het halflange blonde haar vrijwel altijd in twee praktische staartjes. Ik viel niet op, ik was niet bijzonder. Het enige dat me anders maakte dan de rest in de klas, was dat ik een kind van gescheiden ouders was. Iets wat in die tijd nauwelijks voorkwam en al helemaal niet in het gehucht waar wij woonden en waar mijn mama een klein winkeltje met stoffen en furnituren uitbaatte. Ik herinner me vooral de scheldpartijen over en weer. Als ik terugdenk aan die tijd, zie ik vooral de ruzies tussen mijn vader en moeder voor me. Jammer eigenlijk, want er waren zeker ook leuke tijden. Onze familievakanties waren altijd fantastisch. Maar blijkbaar werkt het zo met herinneringen, in ieder geval wel bij die van mij. Eerst komt het slechte en daarna pas het goede naar boven. Na de scheiding van mijn ouders ging het schelden overigens als vanouds door. Alleen nu niet meer rechtstreeks, maar over mijn hoofd op elk moment dat ze konden bedenken. Eigenlijk is het nooit gestopt. Pas toen ik trouwde met Dieter waren mijn papa en mama voor het eerst met twee samen in eenzelfde ruimte. Had ik ze niet voor het blok gezet, hadden ze elkaar nu nog niet gezien.

Ik had een leerstoornis maar in die tijd werd die problematiek nog niet echt onderkend. Het eerste leerjaar moest ik al direct overdoen. De scheiding van mijn ouders hielp ook niet. Ze ruzieden nog steeds, daar was niks aan veranderd. Naar mijn papa, die ik graag zag, mocht ik maar een keer in de twee weken toe. Zo ging dat toen. Op school had

ik het moeilijk. 'Emma kan dat niet' is iets wat ik mijn hele jeugd heb moeten horen. Of dat nu was bij het maken van een toets of een rol in het kersttoneel, al op voorhand werden mijn kansen laag ingeschat. En zo kwam het dat er voor mij werd beslist dat ik het zesde leerjaar zou overslaan om naar het beroepsonderwijs te gaan. Met een baan in de zorg zou ik altijd werk hebben. Aan mij werd niets gevraagd. En dan nog? Wat breng je daar tegenin als meisje van 11 jaar?

Godzijdank bleek het besluit dat over mijn hoofd was genomen een goede keuze, want mijn leven werd plots een stuk eenvoudiger. Studeren was niet meer moeilijk en ik behoorde vanaf dag één tot de beste leerlingen van de klas. Ik wist niet wat me overkwam nu de docenten mij ineens met complimenten overlaadden. Voor het eerst kon ik een geweldig rapport laten zien. Eindelijk moest ik me niet meer doodwerken. Jammer genoeg verliep thuis alles een stuk minder soepel. Mama was chronisch ziek en mijn papa maakte met zijn nieuwe vriendin misschien nog wel meer ruzie dan met mijn moeder. Ik was nu dan wel een vlotte leerling op school, maar buiten de schoolpoort bleef er van dat euforische gevoel weinig over. Ik zorgde voor mijn moeder in plaats van andersom en ging mijn constant kibbelende vader en stiefmoeder zoveel mogelijk uit de weg. Er was geen ruimte om de puber uit te hangen. Ik ben nooit eens dronken geworden met vriendinnen en heb nooit een avontuurlijke streek uitgehaald. Omdat ik dat mijn zieke mama niet wilde aandoen was ik altijd braaf en sprong ik nooit uit de band. Het was zo. Ik stelde me er geen vragen bij.

In het vierde middelbaar, toen er gekozen kon worden tussen bejaarden- of kinderverzorging, kwamen daar dan eindelijk de jongens. Mijn klasgenootjes en ik waren toe aan wat testosteron in de klas na al die jaren met alleen maar meisjes achter de lessenaars en juffrouwen voor het schoolbord. Het waren er maar een paar – de verzorgende richting van beroeps was niet zo populair bij het mannelijke geslacht – maar toch. Ik genoot ervan. Op school zat ook Dieter, een knappe, twee jaar

oudere gast die direct mijn aandacht trok. Ik viel voor zijn brede schouders en donker krullende haar dat net niet tot zijn schouders kwam. Zijn bruine, bijna zwarte ogen zorgden voor vlinders in mijn buik elke keer als hij me aankeek. Ik was net 16, Dieter werd dat schooljaar 18. Dieter was de allereerste jongen waarop ik ooit verliefd ben geworden. En dat kwam binnen als een bom. Elke vrije minuut op school waren we bij elkaar, de verliefdheid bleek wederzijds. Pril en onbevangen, want ook voor Dieter was ik zijn eerste lief. Het voelde als een sprookje. We waren een zorgeloos stel zoals andere koppels van die leeftijd en we ontdekten de liefde stap voor stap. We waren allebei nog maagd. Onze eerste keer was in die zin speciaal, maar niet spectaculair. Wat wisten wij nu eigenlijk van het bedrijven van de liefde?

Op school ging alles z'n gangetje. Ik was niet echt bezig met mijn toekomst. Ik had geen ambities, geen bijzondere plannen. Als 'Emma-kan-dat-niet' je door de buitenwereld oplegde mantra is, is dat ook niet zo gek denk ik. Ik viel dan ook uit de lucht toen mijn klastitularis mij tegen het einde van het schooljaar bij zich riep omdat zij en haar collega's vonden dat ik de juiste capaciteiten bezat om kleuterjuf te worden. Ik kon mijn geluk niet op en ging gelijk na school bij mijn ouders langs om het fantastische nieuws te vertellen. Hun reactie was niet zoals ik me had voorgesteld, of beter gezegd: zoals ik had gehoopt. Ondanks mijn goede prestaties op school, het geloof dat de leerkrachten in mij hadden, mijn blinkende rapport en mijn harde werk bleek het vertrouwen van mijn papa en mama in mij nauwelijks gegroeid. Ze zeiden: 'Vooruit dan, je mag het eens een jaar proberen.' Godzijdank was ik geen klein kind meer, had ik Dieter en de school achter mij en ging ik ervoor. Ik zou laten zien dat het ging lukken. Na drie jaar studeren had ik – zonder één herexamen – mijn diploma op zak.

Dieter bleef al die tijd aan mijn zijde, hij was mijn steun en toeverlaat en bleef steeds vaker een nachtje bij me slapen. Mama was niet veel thuis. Ze had inmiddels een nieuwe vriend waar ze vaak bleef logeren. Meestal

hadden Dieter en ik het rijk alleen. Eigenlijk zijn we gaan samenwonen zonder dat we er zelf erg in hadden. Dieter bleef steeds langer bij me, totdat hij op een moment niet meer wegging. Ons leven kabbelde voort, ik struinde de regio af om interims in te vullen en Dieter studeerde verder. Iets waar hij zijn erg best voor deed, maar wat niet makkelijk bleek te zijn. De opleiding kostte hem steeds meer moeite en net voor zijn afstuderen besloot hij de handdoek in de ring te gooien. Dat hij zijn opleiding net voor het eindpunt afbrak was wel even schrikken, maar we waren verliefd en konden de wereld aan. Uiteindelijk ging Dieter bij de VDAB een opleiding doen om loodgieter te worden. Dat was nodig, want met romantiek alleen kun je de rekeningen niet betalen. Ons leven was druk met alles en eigenlijk niks tegelijkertijd. Ik had nog altijd geen vast werk en Dieter was net als beginnend loodgieter bij een klein installatiebedrijf in de stad begonnen. We hadden niet veel, maar we waren jong en gelukkig. Ons seksleven was gewoon. We vreeën zoals we dachten dat het moest. We deden het niet elke dag, maar het was goed. Achteraf bekeken wisten we niks, omdat we allebei nooit iemand anders hadden gehad. En googelen naar seks was in die tijd heel wat minder normaal dan nu. De computer gebruiken om te leren over meer erotiek in je leven was niet aan de orde. Ik was 22, Dieter 24, we hadden genoeg aan ons leven samen. Meer hoefde niet. We waren tevreden.

HOOFDSTUK 2

GEHUWD

Vier jaar later was dan eindelijk de grote dag. Ik had na een hele serie interims een vaste aanstelling in the pocket en Dieter werkte al een paar jaar bij hetzelfde loodgietersbedrijf. Trouwen was niet meer dan de volgende logische stap. Ik stapte met Dieter in het huwelijksbootje in een klassieke witte japon, de trouwjurk waarover ik al jaren droomde. Dieter koos een donkerblauw strak gesneden pak met lichtgrijze stropdas. Mijn trouwboeket bestond uit zachtroze rozen, net zoveel als elk jaar dat we al samen waren. We waren een mooi stel. In het gemeentehuis zetten we vol overtuiging onze handtekeningen omringd door familie en vrienden en de pastoor bezegelde ons huwelijk in de kerk met net geen dertig wiebelende kleuters op kabouterstoeltjes bij het altaar. De kleintjes strooiden bij het buitengaan met witte rijst en waren ondersteboven van hun juf die eruitzag als een prinses met een sprookjesprins aan haar zijde. Het trouwfeest was er een om nooit te vergeten. De feestzaal was traditioneel met wit en roze versierd, we hadden naamkaartjes bij elke stoel voor onze familie, vrienden en collega's. Na lang en uitgebreid tafelen waarbij de alcohol rijkelijk vloeide, werden dan eindelijk om elf uur de tafels en stoelen aan de kant geschoven en kon het swingen beginnen. Swingen als in dansen op de noten van 'The Hucklebuck', niet het swingen in parenclubs dat ik pas veel later zou leren kennen.

Als huwelijksgeschenk kreeg Dieter van zijn ouders een stuk grond om een eigen huis op te bouwen. 'Een Belg wordt geboren met een baksteen in de maag' wordt al eens gezegd, dus ook dat paste perfect

in ons typisch Vlaamse leven. Het perceel lag niet in het dorp waar we samenwoonden en onze vriendenkring hadden opgebouwd, maar twintig kilometer verderop. We zagen dat niet als een probleem, we waren enorm blij met deze kans. Dat we nooit in die nieuwe woonplaats zouden aarden en het contact met onze vrienden langzamerhand zouden verliezen, merkten we later pas toen het te laat was. We dachten er verder niet veel over na, daar was ook geen tijd voor. We werkten, bouwden in de vrije tijd aan ons huis en betrokken onze nieuwe stulp zo snel als dat we erin konden. Helemaal afmaken zou nog wel komen. Nu, zoveel jaren later, is het huis nog steeds niet helemaal af. Er ontbreken nog altijd een badkamer en oprit. Alsof we er nooit aan toekwamen, omdat het leven ons opslokte.

En dan de kinderen. We wilden er graag twee en lekker kort na elkaar, zodat ze met elkaar konden opgroeien. Als je één kind hebt, kan er nog wel een tweede bij, vonden Dieter en ik. Twee jaar na ons huwelijk werd Brent geboren, onze eerste zoon. Een gezond ventje van 3,5 kilo na een bevalling volgens het boekje, ook nog eens voorafgegaan door een perfecte en zorgeloze zwangerschap. Ik was op slag verliefd en Dieter ook. We konden onze ogen niet van Brent afhouden. Onze liefde voor dat kleine prutske was per direct onvoorwaardelijk – een ongekend oergevoel waar niemand je op kan voorbereiden.

Overigens bereidt niemand je echt voor op de komst van een kind. Dat de impact van een geboorte zo groot zou zijn, had ik noch Dieter ooit kunnen vermoeden. Alsof je zelf niet meer bestaat. Van de ene op de andere dag vraagt iedereen die op je pad komt niet meer naar jou, maar naar je kleintje. Alsof er voor de kersverse ouders niks veranderd is in het leven, terwijl je door de gebroken nachten langzaamaan lijkt te verzuipen. Het leek bijna alsof mijn omgeving wilde zeggen: je hebt het zelf gewild, worstel je maar door deze periode heen, dat hebben wij ook moeten doen. Voor iemand zoals ik die altijd wil bewijzen dat ik iets wél kan, was dat natuurlijk een extra stimulans om er helemaal voor te gaan. Dieter hielp me daar zoveel mogelijk bij.

Binnen het jaar was daar Brents broer Lucas, die nog vlotter werd geboren dan zijn grote broer. Hoe die zwangerschap was, weet ik eigenlijk niet meer precies. Ik denk dat dat komt doordat ik het zo druk had met de verzorging van Brent, mijn 27 drukke kleuters op school en het huishouden. Lucas was ongelofelijk welkom, we waren fiere ouders en gelukkig met twee gezonde kinderen. Maar onze intieme momenten samen waren ver te zoeken. Met een baby en een dreumes in huis en een fulltime job kom je nauwelijks aan slaap toe. Ik was een wrak. Hetzelfde gold trouwens voor Dieter. Hij werkte keihard en deed zoveel mogelijk in huis, maar het lukte niet meer. Hij nam ouderschapsverlof, maar dat bleek niet de oplossing. Dieter kwam ziek thuis te zitten, waarmee we er een portie stress bij kregen. Nu hadden we ook nog financiële zorgen. We hadden immers die kavel met dat mooie nieuwe huis erop waarvoor we een lening hadden afgesloten.

Na het nodige wikken en wegen besloot Dieter opnieuw te gaan studeren. Hij koos voor een richting waarvoor hij godzijdank een minimumloonvergoeding kreeg. Dat bracht ons weer wat financiële ruimte. Met mijn salaris en zijn leefloon konden we leven, maar niks sparen.

HOOFDSTUK 3

BREUK

Terugblikkend denk ik dat Dieter en ik elkaar in die studieperiode zijn kwijtgeraakt. Het was niet zomaar een cursus, het was een intensieve opleiding. Dieter moest flink aan de bak en vrijwel al zijn tijd ging op aan studeren. Ik zat avonden in mijn eentje voor de televisie en in het weekend stond ik er vaak ook alleen voor om de kinderen naar voetbal en judo te brengen. Geleidelijk aan nam ik steeds meer taken in het huishouden op mij, tot het moment dat ik echt alles regelde rondom de kinderen en Dieter. Het ging vanzelf. Zorgen en regelen zit nu eenmaal in mijn natuur en dat zou misschien nog niet het ergste zijn geweest. Wat wel begon te knagen is dat mijn man – zonder ooit één uur voor de klas te hebben gestaan – steeds meer kritiek begon te geven op mijn werk. Wat hij leerde in de les, ging hij op mij en mijn school projecteren. Niet geheel onterecht, want ik vind ook dat er nogal wat schort aan het huidige Vlaamse onderwijssysteem, maar ik ben een leerkracht met meer dan vijftien jaar werkervaring en Dieter haalde op dat moment zijn kennis nog uit de boeken. De theorie is nu eenmaal anders dan de praktijk. In het begin waren die discussies nog interessant en uitdagend, maar langzaam begon zijn – in mijn ogen ongefundeerde – kritiek me steeds meer te frustreren. En zo begonnen de ruzies. Tweestrijd die we ons hele huwelijk niet eerder hadden gehad, omdat we altijd alles rustig hadden kunnen bespreken.

De eerste scheurtjes in ons voortkabbellende huwelijk werden stilaan zichtbaar. De ruzies over mijn werk en Dieters studie werden afgewisseld

met banale verwijten over en weer. Ik was boos op Dieter omdat hij nooit initiatieven nam, waarop hij mij dan van repliek diende dat ik hem ook nooit de kans gaf, omdat ik alles altijd al geregeld had voordat hij iets kon doen. Hij had volledig gelijk wat dat betreft. Ik was te snel en hij te traag. Dieter laat zich niet opjagen. Hij is iemand die met omwegen en heel wat tussenstops van A naar B gaat, ik ben niet te remmen en ga altijd rechtstreeks op mijn doel af. Iets wat nooit eerder een probleem was in onze relatie, werd uiteindelijk iets groots en onoverkomelijks. Dat dat komt doordat mensen in de loop der jaren veranderen weet ik nu, maar daarvan was ik me toen niet bewust.

Ook qua uiterlijk sloeg Dieter tijdens zijn studie een andere weg in. Hij liet een baard groeien, de kilo's vlogen eraan en hij begon – ondanks dat hij er op zijn 18^e mee was gestopt – opnieuw met roken. Dat vond ik vreselijk. Wij aten gezond, sportten regelmatig, rookten niet en dronken alleen een glas bij gelegenheid. We probeerden bewust het goede voorbeeld aan onze kinderen te geven. De Dieter die ik op mijn 16^e leerde kennen, was een mooie, woest aantrekkelijke gast. Nu had ik het gevoel dat hij het erbij liet zitten. Ook de baard bleef, ondanks dat hij wist dat ik dat weerzinwekkend vond.

Uiteindelijk deden Dieter en ik niks meer samen en hadden we buiten onze kinderen geen enkele gezamenlijke interesse, laat staan passie meer. Dieter studeerde dag en nacht. Ik ging werken, zorgde voor Brent en Lucas en was er voor huis en haard. Ideetjes die ik had om eens op stap te gaan werden vrijwel altijd van tafel geveegd. Ik wilde de wijde wereld in, terwijl Dieter thuis tevreden was. En dus groeiden we nog verder uit elkaar. Niet dat we elke dag ruziemaakten, zeker niet. Maar om de zoveel tijd kwamen dezelfde thema's waarover we van mening verschilden weer ter sprake. En nooit kwamen we eruit. Totdat we tegen elkaar zeiden: 'Als we hier nog eens woorden over gaan krijgen, kunnen we beter uit elkaar gaan.' Zo is het ook gegaan. En voor wie het wil weten: we gingen al die tijd nog steeds met elkaar naar bed, zo één keer in de maand, vijftien minuten en dan hadden we het weer gehad.

Ik functioneerde op automatische piloot. Ik kon niet meer genieten, ik lachte niet meer, ik zong en danste niet meer. Mijn emoties waren vlak. Ik kende geen pieken en geen dalen. Alles om me heen voelde grijs. Seks was meer met mezelf dan met Dieter. Eerst waren we geliefden, toen partners, totdat onze vriendschap die ons bij elkaar hield uiteindelijk ook vervlakte. Dieter en ik waren vreemden voor elkaar geworden.

Het was een grote stap om degene die ooit de ware liefde van je leven was, de zorgzame vader van je kinderen, te laten gaan. Dieter was mijn eerste lief en ik was hetzelfde voor hem. Er was niks of niemand om mee te vergelijken. Ik denk nu dat Dieter en ik lange tijd uit gemakzucht bij elkaar zijn gebleven. De kinderen, het werk, zijn studie, de financiële zorgen namen ons volledig in beslag. De laatste jaren van ons huwelijk waren de eenzaamste uit mijn leven. Ik was niet alleen Dieter onderweg verloren, maar ook mezelf. Dat beseftte ik pas na de scheiding.

HOOFDSTUK 4

TINDER

Daar stond ik met mijn koffer op het station van Gent op de eerste dag van de rest van mijn leven. Tot het moment dat de scheiding formeel was afgerond zijn Dieter en ik in ons huis blijven wonen, waar we het gek genoeg samen met Brent en Lucas een stuk gezelliger hadden dan voordat de spreekwoordelijke kogel door de kerk was. Ik denk dat er bij allebei een enorme druk van onze schouders was gevallen. We stonden niet langer stil, stootten ons hoofd niet meer aan de muur van onbegrip en konden weer vooruitkijken. Ik voelde me bevrijd en Dieter moet diezelfde sensatie hebben gehad. Bovendien hadden we samen opnieuw iets om over te praten. Dat hadden we heel lang niet gedaan. Dieter en ik wilden boven alles uiteengaan op een rustige, weloverwogen manier. Bij elke beslissing, groot of klein, stelden we het belang van onze zoons voorop. We hebben zelfs nog heerlijke seks gehad. Nu we de beslissing hadden genomen om elk onze eigen weg te gaan, leek de lucht in huis geklaard. We begonnen elkaar weer te herkennen, we zagen een glimp van de mens waarop we ooit verliefd waren geworden. Het was een afscheidsvrijage, denk ik. Zonder stress en zonder verwachtingen. Het was een van de betere nachten in ons huwelijk.

Dieter en ik besloten tot co-ouderschap, waarbij de kinderen in ons huis kunnen blijven en wij om beurten een week bij hen leven om de taak als ouder op ons te nemen. Elke vrijdag is het wisseling van de wacht, waarbij we regelmatig met z'n vieren eten om praktische zaken rondom sport en school van Brent en Lucas te bespreken. Het voelt vertrouwd

voor de kinderen en Dieter en ik vinden het gezellig. We zijn dan wel geen geliefden meer, maar vrienden en boven alles papa en mama van onze kinderen. De nieuwe situatie is even wennen en aanpassen voor ons allemaal, maar al snel gaat het goed. Voor onze zoons is hun basis hetzelfde gebleven. Niet de kinderen, maar hun ouders pendelen om de week van huis naar huis.

Voor de week dat ik niet als mama bij de kinderen ben, vond ik al snel een onderkomen. Mijn eisen waren niet hoog. Overdag ben ik aan het werk en 's avonds zou ik de meeste tijd alleen thuis zijn. Ik zocht iets kleins, schoon en gelegen in een stad, want daar wilde ik naartoe. Ik heb nooit anders geweten dan dat ik een meisje van het platteland ben, maar net zoals ik heel veel dingen opeens niet meer zeker wist, is nu het moment om ook dat eens uit te zoeken. Mijn studio die ik via een tip van een vriend huur, ligt in het centrum van Gent. De tramhalte recht voor mijn deur heeft me over de streep getrokken – net zoals het huis is ook de auto bij de kinderen gebleven, dus in mijn stadse week ben ik volledig aangewezen op het openbaar vervoer.

Ik voel me bijzonder terwijl ik mijn koffer meesleep het station uit naar de tram die me voor de deur van mijn nieuwe parttime leven zal afzetten. Ondanks het loodzware gewicht wandel ik met verende tred, alsof mijn koffer niet met stapels kleren maar met mijn toekomst is gevuld. Een toekomst die nog helemaal open ligt, want een duidelijk plan heb ik niet. Eerst wil ik tot mezelf komen en dan zie ik wel verder. Ik heb veel tijd om na te denken in de week dat ik geen mama ben. Overdag ben ik aan het werk, maar als het donker wordt ligt er een zee van tijd op me te wachten. Met de steeds terugkerende vragen 'wie ben ik?', 'wat wil ik?' en 'wat maakt me gelukkig?' vul ik de lange avonden, waarop ik me gek genoeg nooit alleen voel. Ik ben niet meer getrouwd en behalve aan mijn kinderen ben ik aan niemand verantwoording verschuldigd. Ik mag mijn eigen keuzes maken. Het voelt onwennig. Ik heb geen haast, want ik begin eindelijk mezelf terug te vinden.

Dat ik mezelf tijd geef is geheel tegen de zin van mijn twee beste vriendinnen. Joke en Karen hebben duidelijk andere plannen met mij. Mijn twee BFF's zijn net zoals ik en startten in hetzelfde jaar op onze school. Door de jaren heen werden we geleidelijk aan vriendinnen. Joke is een paar jaar eerder getrouwd dan ik. Met een leerkracht nota bene. Ik denk dat Joke zowat de enige man met hetzelfde beroep in de wijde regio heeft kunnen strikken. Karen woont samen met Jos, hij verkoopt designmeubelen en is voor zijn werk regelmatig op reis. Onze kinderen zijn allemaal ongeveer even oud en groeien min of meer samen op. Joke, Karen en ik hebben altijd veel plezier tijdens onze pauzes en ook op minder goede momenten zijn we er voor elkaar.

Sinds ik gescheiden ben en de helft van mijn tijd in Gent woon, volgen mijn vriendinnen met argusogen alles wat ik doe. Of misschien kan ik beter zeggen: wat ik niet doe. Ze denken dat ik ongelukkig ben nu ik single ben, maar dat is niet zo. Ik was ongelukkig in mijn huwelijk, maar dat heeft de buitenwereld nooit gezien. Ik heb er ook nooit veel over verteld. Waarom zou ik? Iedereen heeft zo zijn problemen. Nu ben ik alleen en kan ik zelf mijn weg bepalen. Ik vind het best zo, maar daarmee nemen de ladies geen genoegen. In het buurtcafé waar we met een vaste groep collega's elke laatste vrijdag van de maand wat gaan drinken als de schoolpoort is gesloten, nemen Joke en Karen me bezwerend apart. Ik moet op Tinder gaan, zeggen ze. Ze hebben duidelijk met elkaar overlegd. Het is niet eens een vraag, eerder een opdracht. Mijn besties zijn ervan overtuigd dat dat het beste voor mij is, nu ik daar zo moederziel alleen in mijn studio in de grote stad zit. Ik schiet ervan in de lach – een datingapp staat niet bepaald bovenaan mijn prioriteitenlijstje. Ze blijven op me inpraten en lijken het nog spannender te vinden dan ik. Na een paar glazen rosé ga ik dan uiteindelijk overstag. We brengen een toast uit met een laatste glas, waarbij ik plechtig beloof een profiel op Tinder aan te maken en Joke en Karen direct te informeren als ik een date heb. Zo beleven zij er ook nog wat lol aan.